

Arrest

nr. 271 748 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2022 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 10 december 2020 werd met betrekking tot de minderjarige A.D., die hierbij werd vertegenwoordigd door zijn ouders, een aanvraag ingediend om hem, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 februari 2022 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf die namens A.D. werd ingediend onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 24 februari 2022 ter kennis werd gebracht van de ouders van A.D., is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2020 werd ingediend door :

[D.A.] nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

[...]

wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: [D.N.] [...] en [D.S.] [...].

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde als minderjarige mee de asielprocedure van zijn ouders die er van op de hoogte waren dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 04.09.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende in eigen naam een asielaanvraag in op 20.02.2020. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.02.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk tien maanden voor de eerste en bijna twee jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid aan dat zijn ouders in Noord-Macedonië in de onmogelijkheid zouden zijn om zorg voor hem te dragen en dit om drie redenen: een gebrek aan financiële middelen, het gebrek aan steun van de overheid omwille van hun Roma-afkomst en omwille van de gezondheidstoestand van zijn vader.

Wat betreft het gebrek aan financiële middelen merken we op dat betrokkene dit niet aantoont. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin over een ruim familiaal netwerk beschikt binnen Europa maar ook in Servië en Noord-Macedonië. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij en zijn ouders geen beroep kunnen doen op dit familiaal netwerk. Uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedures blijkt dat zijn maternale en paternale grootouders in Duitsland zouden verblijven, evenals een paternale tante, een paternale oom zou in Zwitserland verblijven en een andere paternale oom zou in Noord-Macedonië verblijven, een maternale tante beschikt over de Belgische nationaliteit en een maternale oom zou in Servië verblijven. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 dat zijn beide ouders reeds in het verleden tewerkgesteld waren in Noord-Macedonië, dat zijn vader er een uitkering ontving, dat zij tijdens hun recente verblijf in Noord-Macedonië door familieleden ondersteund werden, dat zijn ouders er een eigen woning bezitten én dat zij er wel degelijk toegang hadden tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg (CGVS dd. 26.11.2020, p.3). De ouders van betrokkene blijken dus te beschikken over een eigen woning, over de steun van familieleden én over de mogelijkheid om een inkomen te verwerven uit arbeid en, eventueel, een uitkering. Het gebrek aan financiële middelen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en wordt niet bevestigd door de informatie die beschikbaar is in het administratief dossier van betrokkene. Het staat de ouders van betrokkene vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op de Roma-afkomst van het gezin waardoor zij op systematisch wijze het slachtoffer zouden worden van uitsluiting en discriminatie en waardoor ze belemmer[d] zouden worden om een inkomen uit arbeid te kunnen verkrijgen en waardoor er een gebrek aan steun zou zijn vanwege de Noord-Macedonische overheid. Ter staving hiervan verwijst hij naar het rapport van Minority Rights Group International van november 2018. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van hun asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Wat betreft het voorgelegde rapport, verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou vrezen voor zijn leven of dat van zijn ouders bij een terugkeer naar het land van herkomst of dat betrokkene en zijn gezin zelf specifiek geraakt zouden worden door de omschreven omstandigheden. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien kan hierbij opnieuw opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Noord-Macedonië reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 dat zijn beide ouders reeds in het verleden tewerkgesteld waren in Noord-Macedonië, dat zijn vader er een uitkering ontving en tijdens hun recente verblijf in Noord-Macedonië door familieleden ondersteund werden, dat zijn ouders er een eigen woning bezitten én dat zij er wel degelijk toegang hadden tot de Noord-Macedonische gezondheidszorg (CGVS dd. 26.11.2020, p.3). Zijn loutere verwijzing naar de algemene discriminatie van Roma is onvoldoende om deze bevindingen van het CGVS te weerleggen. Het CGVS stelt in zijn beslissing dd. 26.11.2020 dan ook zeer duidelijk dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Tenslotte verwijst betrokkene naar de medische problematiek van zijn vader die nood zou hebben aan medicatie die echter niet beschikbaar is in Noord-Macedonië (enkel via een wachtlijst met zeer lange duur). Ter staving hiervan legt hij een psychologisch attest dd. 06.11.2019 voor betreffende zijn vader evenals een raadplegingsverslag dd. 14.10.2020. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat zijn vader aan een ernstige medische problematiek lijdt. De eerste aanvraag 9ter van het gezin, gebaseerd op deze medische problematiek en ingediend op 24.08.2018, wordt ongegrond afgesloten op 29.10.2018 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan zijn ouders betekend op 13.12.2018. Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 03.04.2019 wordt ongegrond afgesloten op 13.08.2021 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.01.2022. We stellen dus vast dat de medische problematiek van zijn vader reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde diensten niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van de gezondheidstoestand van zijn vader als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Volledigheidshalve merken we op dat de vader van betrokkene de dienst Special Needs van Fedasil kan contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Evenmin tonen deze medische elementen aan dat zijn vader niet in staat zou zijn om voor betrokkene te zorgen. Wat betreft het voorgelegde psychologisch attest dd. 06.11.2019, dit toont enkel aan dat zijn vader van eind september 2019 tot 06.11.2019 (datum van het attest zelf) in behandeling was bij een psycholoog. Dit attest toont niet aan dat zijn vader niet voor hem kan zorgen, noch dat zijn vader niet in staat zou zijn om te reizen. Evenmin toont dit attest aan dat zijn vader op heden nog steeds in psychologische behandeling zou zijn aangezien betrokkene geen recente attesten voorlegt.

Betrokkene beroept zich op zijn eigen psychologische problematiek als buitengewone omstandigheid en wijst er op dat de bijzondere omkadering waaraan hij nood heeft zou ontbreken in Noord-Macedonië. Ter staving hiervan legt betrokkene twee bewijzen voor van consultatie bij de psycholoog op 07.12.2020 en op 21.12.2020 en een getuigenverklaring van zijn psycholoog. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt enkel dat betrokkene twee maal op consultatie ging bij een psycholoog, dat hij opgevolgd wordt sinds september 2019 door de psycholoog verbonden aan het fedasilcentrum en dat de psycholoog voedings- en gedragsproblemen vaststelde. Echter, uit de beslissing van het CGVS dd. 26.11.2020 blijkt dat betrokkene bij een terugkeer een beroep kan doen op de Noord-Macedonische gezondheidszorg in dit verband. De verwijzing van de kinderpsychologe naar het feit dat er sprake zou zijn van intra familiaal geweld wordt op geen enkele wijze verder geconcretiseerd noch gestaafd. Verder wijzen we er op dat de voorgelegde stukken reeds dateren van meer dan een jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben. Betrokkene legt geen enkel recent stuk voor waaruit blijkt dat hij op heden nog steeds in begeleiding is bij een kinderpsychologe. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt tevens een aantal medische stukken voor betreffende zijn moeder (met name: een psychologisch attest dd. 17.10.2019 en dd. 26.11.2020, twee raadplegingsverslagen dd. 08.01.2020 en 03.03.2020 en twee verslagen van de dienst spoedgevallen dd. 27.12.2019 en 09.09.2019). Betrokkene verduidelijkt dit echter niet verder in zijn aanvraag 9bis. Volledigheidshalve merken we op dat uit deze attesten niet blijkt dat zijn moeder niet in staat zou zijn om voor hem te zorgen noch dat zij niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden. Tenslotte wijzen we er op dat de voorgelegde attesten slechts een beperkte actualiteitswaarde hebben daar ze allen dateren van één of meer jaar geleden en betrokkene geen recente medische stukken inzake zijn moeder voorlegt.

Betrokkene beroept zich tevens op de geboden bescherming van artikel 8 EVRM waarbij rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn ouders die geen van beiden over enig verblijfsrecht beschikken en aldus samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Noord-Macedonië. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene legt geen bewijzen van scholing voor noch bewijzen van buitenschoolse activiteiten. Uit het administratief dossier blijkt wel dat hij hier naar school zou gaan sinds 03.12.2018. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier, buiten zijn kerngezin, hechte sociale banden opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich tevens op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het kind, met name op artikel 3 en artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst zijn belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Evenmin toont betrokkene aan dat in Noord-Macedonië zijn recht op leven en ontwikkeling in het gedrang zou komen.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet in België geboren is en pas sinds 18.07.2018 in België verblijft en hier pas naar school gaat sinds 03.12.2018. Betrokkene legt geen enkel stuk voor betreffende zijn scholing, eventuele buitenschoolse activiteiten of hier opgebouwde banden. Op zijn leeftijd, met name zes jaar, de belangrijkste zorgfiguren zijn ouders zijn waarvan hij niet gescheiden wordt. Hij toont op geen enkele wijze aan dat hij buiten zijn kerngezin, waarvan hij niet gescheiden wordt, hechte banden opbouwde. Qua scholing zou hij pas op 01.09.2021 zijn basisonderwijs (1ste leerjaar) gestart kunnen zijn, op basis van zijn leeftijd, dit wordt echter niet aangetoond door betrokkene daar hij bij huidige aanvraag 9bis geen enkel schoolattest voorlegt. Betrokkene maakt niet evenmin aannemelijk dat hij een dergelijke taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Noord-Macedonië zijn scholing niet zou kunnen verderzetten. Betrokkene maakt het aldus niet aannemelijk dat zijn hoger belang geschaad zou worden door een (tijdelijke) terugkeer naar Noord-Macedonië.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

De elementen van integratie (met name het feit dat hij al een heel integratieparcours afgelegd zou hebben, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische normen en waarden, verder deel uit te maken van het gemeenschapsleven waar hij thans reeds deel van uitmaakt en dat hij een overzicht voorlegt van de door zijn moeder gevolgde Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. De verzoekende partij - de minderjarige [A.] - gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Noord-Macedonië, voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf, een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen. Namens de minderjarige werd derhalve aangehaald dat er "buitengewone omstandigheden" zijn om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

3. De verzoekende partij moet vooreerst vaststellen dat de verwerende partij niet met alle overgemaakte elementen heeft rekening gehouden in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt door verweerder gesteld dat de verzoekende partij geen stukken zou hebben voorgebracht in verband met zijn scholing in België: "Betrokkene legt geen enkel stuk voor betreffende zijn scholing, eventuele buitenschoolse activiteiten of hier opgebouwde banden" (stuk 1, pagina 4).

Verweerder stelt in de bestreden beslissing eveneens dat, inzake de medische problematiek van de vader van de minderjarige [A.], er enkel "een psychologisch attest dd. 06.11.2019" zou zijn voorgelegd "evenals een raadplegingsverslag dd. 14.10.2020" (stuk 1, pagina 2), evenals dat de verzoekende partij geen recente medische attesten zou hebben voorgelegd in verband met de situatie van de vader van de minderjarige: "Evenmin toont dit attest aan dat zijn vader op heden nog steeds in psychologische behandeling zou zijn aangezien betrokkene geen recente attesten voorlegt" (stuk 1, pagina 3).

Door de verzoekende partij werd zowel op 23 februari 2021 (stuk 3) als op 12 juli 2021 (stuk 4) per mail aanvullende documenten bezorgd aan de verwerende partij, zowel in verband met de scholing van de minderjarige [A.] als in verband met de medische situatie van de vader van het gezin. Met deze documenten werd kennelijk geen rekening gehouden.

De formele zorgvuldigheidsnorm verplicht de overheid een beslissing zorgvuldig voor te bereiden, rekening houdend met de stukken en hun inhoud, en dit in samenhang met specifieke bepalingen uit de Vreemdelingenwet (zie C. ADAM, e.a., 'De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux' in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Die Keure, 2017, 127-140).

Dit is in casu niet het geval, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, in samenhang gezien met artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

4. In tweede instantie moet de verzoekende partij vaststellen dat verweerder zich in de bestreden beslissing feitelijk vergist, waarbij wordt gesteld dat - inzake de medische problematiek van de vader van de minderjarige - er op 13 januari 2022 een arrest zou zijn gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van 13 augustus 2021 zijn zou bevestigd: "Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 03.04.2019 wordt ongegrond afgesloten op 13.08.2021 en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.01.2022" (stuk 1, pagina 2).

Op 13 augustus 2021 werd een beslissing genomen door de verwerende partij, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf, op basis van de medische situatie van de vader van het gezin (D.N.) ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Door de verzoekende partij werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend, gericht tegen deze beslissing. Deze procedure is gekend onder rolnummer RvV 266.214/VIII. Een zitting vond plaats op 24 februari 2022, maar een arrest werd nog niet gevelde.

De beoordeling van verweerder is derhalve gebaseerd op een onzorgvuldigheid.

De medische attesten laten bovendien zien dat de vader van de minderjarige [A.] kampt met een ernstige medische problematiek (waaronder multiple sclerose), waaruit volgt dat dit een weerslag heeft op de mogelijkheden voor de vader van de minderjarige om voor hem zorg te dragen. Verweerder oordeelt daarom kennelijk onredelijk door te stellen in de bestreden beslissing dat de medische attesten, die wel werden beoordeeld door verweerder, geen belemmering zouden aantonen in de zorg die zijn vader kan verstrekken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, in samenhang gezien met artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

5. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet erop gewezen dat zij sinds 14 juli 2018 in België verblijvende zijn en dat de ouders van de minderjarige [A.] beschikken over een verschillende nationaliteit.

Verzoeker, de minderjarige [A.D.], behoort tot een gezin met een moeder en vader.

De vader van het gezin, de heer [D.N.], heeft de nationaliteit van Noord-Macedonië. Hij is een Roma afkomstig uit Kumanovë (Noord-Macedonië). Mevrouw [D.S.] heeft de nationaliteit van Servië. Ook zij behoort tot de Roma. Beide vormen zij een gezin met hun zoontje ([D.A.]).[...].

De ouders van de minderjarige [A.] beschikken niet over eenzelfde nationaliteit, waardoor een terugkeerverplichting betekent dat het gezin uit elkaar zou worden gerukt. De vader van verzoeker heeft de nationaliteit van Noord-Macedonië. Hij is een Roma afkomstig uit Kumanovë (Noord-Macedonië). Mevrouw [D.S.], zijn vrouw en moeder van [A.], heeft enkel de nationaliteit van Servië. Zij heeft geen actueel verblijfsrecht in Noord-Macedonië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de verschillende nationaliteiten van de ouders van de minderjarige geen rekening werd gehouden in de gemaakte beoordeling door verweerder, terwijl dit door de verzoekende partij werd aangehaald als buitengewone omstandigheden. Dit element is des te belangrijker, gelet op de ernstige medische problematiek van de vader van het gezin en de noodzaak voor de minderjarige [A.] om te worden opgevoed door beide ouders. Dit raakt zijn primaire belangen als minderjarige.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, in samenhang gezien met artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

6. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor [D.A.] (een minderjarige).

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige. De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun zoon.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden echter niet aanvaard. De bestreden beslissing stelt dat de minderjarige zijn aanvraag hierom via de gewone procedure dient in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfsplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Verzoeker is als minderjarige afhankelijk van zijn ouders. Hij is niet in staat (en kan evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig - m.a.w. buiten zijn ouders om - zijn leven vorm te geven en dus een aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfsplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Met dit element wordt geen rekening gehouden voor verweerder in de gemaakte beoordeling.

Er is tussen de minderjarige en zijn ouders een afhankelijkheidsband. Zijn beide ouders staan in voor de opvoeding. De minderjarige is derhalve gehouden om bij zijn ouders te blijven in België. Hij kan niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfsplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Hij kan evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van zijn ouders. Voor de minderjarige - voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend - maakt dit derhalve een buitengewone omstandigheid uit. Ten onrechte werd hiermee niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. In de bestreden beslissing wordt aangehaald door verweerder dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling verder niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling.

In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, C.A.S en C.S. t. Roemenië, 71-72). Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3

(het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"-beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

De stelling in de bestreden beslissing dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling verder niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling, is daarom niet verantwoord.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

8. Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar een land waarmee de minderjarige geen enkele band heeft, Noord-Macedonië, is bovendien in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

Verzoeker is woonachtig gebleven in België bij zijn ouders en groeide op in België. Hij is alhier schoolgaand en heeft hier zijn sociale banden ontwikkeld. Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing.

De omgeving alwaar de minderjarige is opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Noord-Macedonië, waardoor zijn belangen ernstig worden geschaad. De minderjarige zou bovendien verplicht worden om zijn school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat de minderjarige zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door zijn ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Noord-Macedonië af te reizen - waarmee de minderjarige geen enkele band heeft en waardoor zijn scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2.1. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers, die de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet correct weergeven, betogen in wezen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de elementen die werden aangevoerd, in de namens hun minderjarige kind ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, niet toelaten te besluiten dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om voor hun zoon een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers, door op algemene wijze te stellen dat in voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangegeven dat het feit dat hun minderjarige zoon zich naar Noord-Macedonië zou dienen te verplaatsen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere, in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene, procedure niet verenigbaar is met zijn private belangen, niet in concreto aantonen dat enig relevant gegeven, dat zou kunnen toelaten te besluiten dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat die door verweerder over het hoofd werd gezien

Verzoekers voeren wel concreet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat *“geen bewijzen van scholing”* werden neergelegd. Zij wijzen erop dat hun advocaat op 12 juli 2021 nog een document waaruit blijkt dat A. naar school ging aan verweerder heeft overgemaakt. Er kan echter niet worden vastgesteld dat verzoekers enig belang hebben bij deze grief, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder uitdrukkelijk heeft gesteld dat *“uit het administratief dossier [wel] blijkt [...] dat hij hier naar school zou gaan sinds 03.12.2018”*. Verweerder heeft dus, in het raam van zijn onderzoek van de vraag of de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een beletsel zouden kunnen vormen om een strikte toepassing van de regels inzake de wijze waarop een verblijfsaanvraag moet worden ingediend te vereisen, in aanmerking genomen dat A. in België naar school gaat. Verweerder heeft bovendien ook overwogen dat verzoekers hoe dan ook niet hebben aangetoond dat hun kind niet in Noord-Macedonië naar school zou kunnen gaan. Hieruit blijkt voldoende dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat A. onderwijs dient te volgen.

De Raad merkt verder op dat verzoekers er weliswaar op wijzen dat op 23 februari 2021 en op 12 juli 2021 nog stukken inzake de medische situatie van N.D. werden overgemaakt, maar dat zij hiermee niet aantonen dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat niet kon worden vastgesteld dat de vader van A. *“op heden nog steeds in psychologische behandeling zou zijn aangezien betrokkene geen recente attesten voorlegt”*. De medische attesten waarnaar zij verwijzen en die zij bij hun verzoekschrift voegen verwijzen immers niet naar enige psychologische behandeling. Daarenboven kan ook geenszins worden besloten dat het bij het verzoekschrift gevoegde attest dat op 23 februari 2021 werd overgemaakt ter onderbouwing van de aanvraag om machtiging van verblijf die met betrekking tot A. werd ingediend. In het mailbericht waarmee dit document werd verzonden naar verweerder wordt immers niet naar A. of de voor hem, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediende verblijfsaanvraag verwezen. Tevens moet worden geduimd dat verweerder hoe dan ook op correcte gronden heeft gemotiveerd dat artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk dienen te worden verklaard. Verzoekers betwisten niet dat, op grond van de medische problemen van de vader van A., reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd ingediend die erop is gericht om het hele gezin tot een verblijf te laten machtigen en zij maken niet aannemelijk dat de in deze aanvraag aangevoerde medische aandoening verschillend is van deze waarvan sprake in de medische attesten waarnaar zij verwijzen.

Verzoekers' betoog dat verweerder zich feitelijk vergist waar hij stelt dat het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag van het gezin van 3 april 2019 om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd op 13 januari 2022 werd verworpen doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder correct aangaf dat zij, gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, een medische toestand die zij reeds aanvoerden ter onderbouwing van een aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet opnieuw op ontvankelijke wijze kunnen aanvoeren om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen. Los daarvan kan nog worden aangegeven dat voormeld beroep hoe dan ook werd verworpen bij arrest nr. 270 818 van 31 maart 2022.

Verweerder heeft er ook op gewezen dat uit vaststellingen die werden gedaan door de diensten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de beide ouders van A. in het verleden waren tewerkgesteld in Noord-Macedonië, dat zijn vader er een uitkering ontving, dat het gezin waartoe A. behoort tijdens een eerder verblijf in dat land werd ondersteund door familieleden en dat de ouders van A. er over een eigen woning beschikken. Deze overweging laat op zich toe vast te stellen waarom werd geconcludeerd dat het feit dat de vader van A. medische problemen heeft niet leidt tot het besluit dat dit kind geen gepaste zorgen of opvang zou krijgen. Verzoekers kunnen derhalve niet worden gevolgd waar zij lijken te willen aangeven dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat de medische situatie van N.D. een weerslag heeft op zijn mogelijkheden om voor A. te zorgen.

Er moet ook worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijfsaanvraag indient om duidelijk uiteen te zetten waarom hij meent dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Het is niet de taak van verweerder om gegevens die niet uitdrukkelijk als een buitengewone omstandigheid werden aangevoerd te bespreken of om in de plaats van de betrokken vreemdeling zelf te pogen om een dergelijke omstandigheid af te leiden uit allerlei feitelijke gegevens.

Het is aan de aanvragers om een duidelijke redenering op te bouwen die verweerder moet toelaten te begrijpen waarom zij menen dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een beroep te doen op de reguliere procedure. Het volstaat niet om allerlei theoretische beschouwingen in een aanvraag op te nemen. De hinderpalen die worden ingeroepen moeten voldoende concreet worden gemaakt. Het feit dat de ouders van A. een verschillende nationaliteit hebben werd, in de verblijfsaanvraag die betrekking heeft op A., niet expliciet aangevoerd als een gegeven dat aanleiding zou kunnen geven tot de vaststelling dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om voor deze minderjarige een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Verzoekers kunnen dan ook niet voorhouden dat verweerder dit gegeven had dienen te bespreken of dat uit het verschil in nationaliteit onterecht geen buitengewone omstandigheid werd afgeleid. Het feit dat de ouders van A. een verschillende nationaliteit hebben vormde, zoals blijkt uit verweerders overwegingen in de bestreden beslissing, in het verleden geen probleem om in Noord-Macedonië te verblijven. Er kan ook niet worden ingezien hoe het feit dat de moeder van A. de Servische nationaliteit heeft enig beletsel zou vormen om kortstondig naar Noord-Macedonië te reizen om voor A. een verblijfsmachtiging aan te vragen. De bestreden beslissing verplicht het gezin waartoe A. behoort ook niet op om permanent in een bepaald land te verblijven. De bewering dat de moeder van A. in Noord-Macedonië actueel geen verblijfstitel heeft leidt daarnaast niet automatisch tot de conclusie dat zij er, gelet op de nationaliteit van haar echtgenoot en kind, geen recht op verblijf kan krijgen.

De toelichting van verzoekers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt, enkel werd ingediend voor hun kind A. en dat zij louter als wettelijke vertegenwoordigers optraden – waarbij zij verzwijgen dat zij terzelfdertijd ook voor henzelf een verblijfsmachtiging aanvroegen – geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder de aangevoerde gegevens niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoekers tonen met hun bemerking dat hun kind niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor keuzes die zij hebben gemaakt niet aan dat enig gegeven dat zij aanvoerden om het bestaan van een buitengewone omstandigheid aan te tonen verkeerd werd beoordeeld.

Het gegeven dat A. als minderjarige afhankelijk is van zijn ouders en dus niet zelf kan beslissen waar hij zal verblijven en hij niet zonder de bijstand van zijn ouders verblijfsaanvragen kan indienen laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft gemaakt. Verzoekers hebben in de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij voor A. indienden voor een belangrijk deel verwezen naar hun eigen situatie om hieruit argumenten te putten die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in hoofde van hun minderjarige kind. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk stellen dat verweerder hun eigen situatie niet mee kon betrekken bij de beoordeling van de vraag of er wat betreft A. buitengewone omstandigheden bestaan. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder oog had voor het feit dat A. afhankelijk is van zijn ouders en dat het dus aangewezen is dat hij bij zijn ouders blijft.

Verweerder heeft correct opgemerkt dat de bepalingen van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) en verder uiteengezet waarom hij meende te kunnen besluiten dat de verplichting om terug te keren naar Noord-Macedonië om vanuit dat land eventueel een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet onverenigbaar is met de belangen van de minderjarige A. Verweerder heeft hierbij in aanmerking genomen dat verzoekers zelf ook het land moeten verlaten en dat het dus aangewezen is dat dit jonge kind niet wordt gescheiden van zijn ouders, die als belangrijkste zorgfiguren optreden. Hij heeft ook opgemerkt dat dit kind slechts sedert 2018 in België is, dat niet blijkt dat het hechte banden met België heeft en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat het een zodanige taal- of culturele achterstand heeft dat het de scholing in Noord-Macedonië niet zou kunnen verderzetten. Verweerder heeft ook opgemerkt dat niet blijkt dat A. nog langer wordt begeleid door een kinderpsycholoog en dat niet wordt aangetoond dat dit kind niet zou kunnen reizen of, indien vereist, geen verdere omkadering in Noord-Macedonië zou kunnen verkrijgen. Hieruit blijkt dat verweerder de vereiste om rekening te houden met het hoger belang van het kind en met de rechten die kunnen worden ontleend aan de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft gerespecteerd.

Door aan te voeren dat A. opgroeide in België en contacten opbouwde en dat de leefomgeving in het Rijk verschillend is van deze in Noord-Macedonië, waarbij zij voorbijgaan aan het feit dat niet werd aangetoond dat dit kind bijzondere sociale banden opbouwde, dat dit kind voorheen ook reeds verhuisde en dat dient te worden aangenomen dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk), tonen zij niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. Verzoekers' toelichting dat A. Nederlandstalig onderwijs volgt doet

niets af aan verweerders overweging dat niet blijkt dat dit kind een zodanige taal- of culturele achterstand heeft dat het geen verder onderwijs buiten België zou kunnen volgen.

Het feit dat A. niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de daden van zijn ouders impliceert niet dat verweerder niet vermocht aan te geven dat dit kind slechts in het raam van de behandeling van de ingediende verzoeken om internationale bescherming in België kon verblijven en dat deze werden afgewezen. Zij tonen met dit betoog ook niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te oordelen dat het in het belang van dit kind is om bij de ouders te verblijven en dat de aangehaalde gegevens niet toelaten het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vast te stellen.

De Raad kan verzoekers niet bijtreden in hun standpunt dat verweerder had dienen te aanvaarden dat het feit dat hun minderjarige zoon wordt verplicht terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, waar hij legaal kan verblijven en waar diens ouders over een woning kunnen beschikken en verwanten hebben in strijd is met zijn primaire belangen.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij, bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat hij naliet enig relevant gegeven bij de besluitvorming te betrekken. Hierbij moet worden herhaald dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder wel degelijk in aanmerking nam dat A. in België naar school gaat en dat medische gegevens die reeds werden aangevoerd ter onderbouwing van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – in voorliggende zaak het feit dat multiple sclerose werd gediagnosticeerd bij de vader van A. en deze aandoening aanleiding geeft tot tal van gezondheidsklachten – niet op ontvankelijke wijze als buitengewone omstandigheid kunnen worden aangevoerd bij een aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend.

2.2.3. Op basis van de motivering van de bestreden beslissing kan ook worden besloten dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM in aanmerking nam en dat hij de vereiste aandacht besteedde aan het hoger belang van het minderjarige kind van verzoekers. Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder hierbij een incorrecte belangenafweging doorvoerde. Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden besloten.

2.2.4. In zoverre het de bedoeling is van verzoekers om aan te voeren dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag heeft geschonden kan het volstaan te verwijzen naar wat hierover reeds werd gesteld en te herhalen dat, gezien deze bepalingen geen directe werking hebben, de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK